

1

Het was gif en hij wilde het, want het was ook de hemel. Kaarslicht en maneschijn verlichtten de capsule N.R. One in zijn hand. De dosis rolde naar de rand van zijn bevende palm. Uwen maakte een vuist. Zijn extase, zijn dromen. Die mocht hij niet kwijtraken. Vijftig noordeuro's kostte dit geluk. Twee pijpbeurt.

Naast hem kreunde Ronnie. De matras waarop ze lagen stonk. Ronnie stonk, naar dagen oud zweet en pis, en hij stonk.

Zijn hele wereld stonk. Naar ontlasting, naar vuilnis, en schimmel, en zijn wereld was meestal donker.

Maar niet wanneer de hemel dichterbij kwam, wanneer het gif zijn brein streefde. Dankzij het gif vergat hij de werkelijkheid van een leven in het Laatste Arrondissement. Hij vergat dan de stank van de verschaalde urine in de steegjes, het opgedroogde sperma op zijn kleren. N.R. One veranderde de vetzakken, smeerlappen. Zij die zich graag door een negentienjarige jongen lieten afzuigen. Ze veranderden in prinses wanneer hij de drug had genomen. Hij had hen nodig om het gif te kunnen kopen, en hij had N.R. One nodig zodat hij hun ranzige aanrakingen kon verdragen.

Ronnie trok aan zijn schouder. 'Geef me jouw Nirwana, Uwen. Je krijgt het van me terug wanneer Dara thuiskomt.'

Zijn vriend richtte een lodderig oog op zijn vuist. Azend.

'Ze blijft misschien nog uren weg,' snauwde Uwen. 'Dit is mijn shit. Zoek zelf naar klanten als je niet kunt wachten.'

'Ze willen me niet meer. Je krijgt het terug, ze komt zo. En je weet dat ze nooit zonder thuiskomt.' Hij kwijlde tijdens het spreken. 'Ik ga kapot, Uwen.'

Ronnie ging inderdaad kapot, al twee jaar, sneller dan hijzelf kapotging.

Knappe Ronnie, vroeger. Toen stonden de klanten voor hem in de rij. Nu: de korsten op zijn gezicht, van het krabben door de jeuk die het extreme gebruik van Nirwana teweegbracht, genazen niet. Zijn haar viel

uit. Zijn tanden waren zwart, de tanden die hij overhad. Zijn reet leek waarschijnlijk op rauwe biefstuk. De stank van zijn uitwerpselen; hij leed aan de chronische diarree die versleten junks trof.

Ronnie was een lijk dat niet beseftte dat het een lijk was. Als Ronnie alleen was geweest, had hij al veel eerder zijn allerlaatste dosis N.R. One gesnoven.

Hij duwde Ronnie van de matras.

Zijn vriend viel in het afval op de vloer. Hij staarde naar het plafond, hij vloekte. Te lam om voor de capsule te vechten. De Nirwana was voorlopig veilig.

Voorzichtig strekte Uwen zijn vingers, de blauwe capsule lonkte. Het was te vroeg, hij hield zich in. De dosis die hij eerder vandaag had ingenomen versluisde zijn geest nog te prettig. Na de dagelijkse verkrachtingen, dan mocht het. Helderheid bij zijn klanten. Geen wanbetalers die hem met enkel een scheldwoord en een trap als dank achterlieten terwijl hij, broek op zijn knieën, in de realiteit en pijnloze roes van Nirwana door het straatvuil rolde.

Beneden klonken voetstappen. Hij kneep zijn hand dicht.

Iemand stommelde de trap op.

Het bleek Ronnies laatste garantie op Nirwana te zijn. Dara kwam thuis.

‘Verdomde smerissen. Ze stonden me op te wachten,’ zei ze hees.

Het vijftienjarige sletje schuifelde licht voorovergebogen de kamer in. Langs de binnenkant van een van haar dijbenen sijpelde bloed. Ze bleef bij de deur staan, een trillende hand op de klink.

Uwen twijfelde er niet aan dat ze ook deze keer een aardige voorraad Nirwana bij elkaar had geneukt. Helaas was ze de Stapo tegengekomen, al haar moeite voor niks. Het overkwam hem regelmatig. *That's life*, in het afvoerputje van deze megalopool, zonder burgerpas. En de Stapo zorgde ervoor dat het zo door bleef gaan, dat er altijd behoefte was aan nieuwe N.R. One.

‘Ze gingen verder dan alleen fouilleren, Uwen. Ik kon niet anders, heb ze hun gang laten gaan. Maar ik mocht de shit houden.’ Triomfantelijk hield ze een zakje met drie capsules omhoog.

Uwen glimlachte, volgde de bewegingen van Dara's hand en het bungelende zakje. Drie stuks, en zij waren met zijn drieën. Valse hoop. Ze deelde slechts met Ronnie. *Hij kan niet meer cold turkey afkicken, dan gaat hij dood*, zei ze altijd wanneer hij haar vertelde dat ze gek was.

'Ronnie is ziek,' zei hij.

Ze keek naar het lichaam van haar verwelkte pooiervriendje.

Ronnie brabbelde: 'Laat het me opsnuiven, schatje. Geef het me, nu.' Hij kwijlde. Een donkere vlek bevuilde zijn broek bij het kruis. 'Klote,' wauwelde hij. Snikkend rolde hij zich op een zij en trok zijn knieën op.

Dara zuchtte. De N.R. One verdween in een zak van haar leren jack.

'Hij is ver heen.' Uwen liep naar haar toe. 'Hij haalt de ochtend niet, Dara. Het is zonde, verspilling.'

Zenuwachtig hield ze haar hand bij de jaszak waarin de Nirwana zat.

'Kom, Dara. We maken het samen op. Een feestje met zijn tweetjes.' Hij lachte zacht. 'Jij en ik, ieder een dubbele dosis ... Zo high ben je nog nooit geweest.' Ze was iel. Na één dosis raakte ze al buiten westen. Dan had hij twee capsules extra. Met drie capsules kon hij een hele dag in de hemel van N.R. One blijven.

Ronnie probeerde op te staan. Hij viel en kotste. Vocht, bloed. Ronnies hersens haperden. De drug had twee jaar de tijd gehad om er een spons van te maken. De inhoud van één capsule. Meer dan dat kon hij niet verdragen. Morgen had hij geen gif meer nodig. Uwen aarzelde. Eén dosis weggeven, om zelf een laatste restje menselijkheid te houden. Een zinloze ruil in een samenleving die hem had uitgebraakt, waar mensenrechten slechts voor de legitieme burgers in de